

**"למרות הכל, אחרי כל מה שקרה, אני עוד אוהב את הים.
 כשאני שוחה למרחקים, רחוק אחרי כל האנשים, אני מתהפך
 לשחות על הגב ומסתכל בשמים. אז,
 כשאני נמצא לבדי, עובר בי רסט.
 אני נזכר בחופת ההיא על פני
 המים... ביום ההוא..."**

היום בו טובענה "אילת"

היה מוכים. אבל אותן שעות אחריהצהריים לא הייתי בתורנות. ישבתי בספון העליון והשקפתי אל הים. משום מה היתה לי הרגשה שמהו יקרה. השקפתי ונהיה יותר מדי טוב. סיפרתי לחברתי את הרגשתי. אף אחד לא התייחס לזה ברצינות. חלק מאנשי הצוות היו במשמרת בעמך דותיהם, בעמדות התותחים ובתצפית. האחרים נחו בחוריהם או יצאו אל הסיפורים נים לחטוף קצת שמש. שטנו בלב ים ובעין בלתי מזוינת לא ניתן היה לראות את החוף.

השעה היתה בדיוק 5.40 כשנשמע אות האזעקה. כשאני נזכר בצלצול הזה הוא נשמע באוזני כאלו הפעמונים צלצלו הפעם יותר חזק מכרגיל. הצלצול עוד לא נפסק ולפתע, באותו הרגע, הרגשתי חבטה עצומה. זה היה כאלו האניה התנגשה בקיר פלדה. לפתע השחרר שקט וחושך נורא. היתה התמוצות הזקה ואחריה נדמו המנועים. זה התרחש במהירות בלתי מובנת. אחריכך היה רק עשן וריח חריף של אבקשריפה. ישבתי במרחק של כ-5 מטר ממקום הפגיעה בארובה. לא הרגשתי כלל בהתקרבות הטיל. נהדפתי חזק אל הקיר, התחלתי להריץ סלט ולקח לי כמה דקות להתאושש ולהבין מה קרה.

הדבר הראשון שראיתי היה פצוץ מתחת להריסות של תחנת כיבוי האש. זה היה גולדמן. הוא נפל בשעה שהיה על הסדר. למשך כמה דקות. לא שמעתי כלום. פתאום מלאיות דם. ניגשתי אליו ועם אחד הקצרים נים הרמתי אותו.

הוא היה כולו בהלם. הייתי צריך לסטור לו על פניו כדי שיתפכה. אני נזכר את עצמי באותם רגעים. התפלאתי על עצמי שאני כל כך קרירות. בזמן הזה, כשטיפלתי בגולדמן, בא הטיל השני ופגע באניה. באותו מקום בערך שם פגע הטיל הראשון. אני זוכר שנעשיתי חרש למשך כמה דקות. לא שמעתי כלום. פתאום נפתחו לי האזניים ושמעתי רעש של הרס. ראיתי שהירכתיים של האניה כבר שקועות

ויינגולד הארוך חולה את רגליו הענקיות בקצה המיטה של השכן ממעל, וכמעט בלי תי נמנע היה הקרב שהתכתה ביניהם. מוסיקה בוקעת מאישים וצליליה נמהים לים בצחוקם הפרוע של המלחים, למראה תיגרת הימים שהתפתחה בין ויינגולד ובין

הה עם המפקד. השיחה עם המפקד נשאה אופי מיוחד במינו. בעמידה יציבה, כשעיניו סגורות למחצה מחמת השמש, מעביר היה מבטו על כל האנשים והבחורים הקשוחים ביותר משפילים מבטיהם מולו. "רבתי", הוא פותח בקול בס, במבט

מאת משה לוי

השבוע לפני שנה, טובעה אוניית-הדגל של חיל-הים הישראלי, המשיחת "אילת", באש טילים מצרית מול חוף פורט-סעיד. יחד עימה ניספו גם 47 ממלחיה. משה לוי, 21, תושב טירת הכרמל שלידי חיפה, היה אחד מאנשי הצוות של "אילת". הוא היה על סיפונה בעת שפגעו בה הטילים, השתתף בפעולות ההצלה של חבריו, ושחה במים במשך שבע שעות עד שניצל. ביום הבשן להטבעתה של "אילת" ולמותם של חבריו, מעלה רב"ט (מיל.) לוי, בפעם הראשונה, את זכרון שעות התופת של שהותו על פני המים.

שכנו. ההדים ממשיכים להגיע אלי. באים מרחוק רחוק...

**"כלום לא קרה!
 הכל יהיה בסדר!"**

א ותו יום היינו בסיוור שיגרתנו. הים היה רגוע. רגוע מאוד אפילו. יותר מדי רגוע. חלק כמו ראי. היינו מסיירים בשטח, חוזרים ושטים במעגלים, כדי להפגין נוכחות בעיקר. תפקידי במשחתת

נוקשה ונוקב, "בזמן האחרון מתרחשים דברים מוזרים באניה".

כן, כזה היה המפקד ואהבנו אותו. קשה ורך כאחד. בתום השיחה מתפורים אנשי המחלקות וללא שהיות מתחילים בעבודה. ושוב הרמקול: "שימו לב — הפסקת צהריים".

רגיעה. התמונה בחדר המאוכלס היתה משעשעת: כל מיני תנוחות של שכיבה. מנסים למצוא את המנוחה המקסימלית. רג"ליו של רובין השמן משתלשלות היו תמיד מחוץ למיטה שהיתה קטנה מכפי מידותיו.

ב קיץ האחרון עשיתי לי לחוף לרדת כל יום אל הים. אני יורד אל חוף-הכרמל ושוחה למרחקים. אני עובר את כל האנשים ונשאר לבדי בין הגלים. לפעמים יש רגעים שאני מתהפך לשחות שחיית גב ומסתכל אל השמים. באותו רגע באה ומציפה אותי ההרגשה, מין רסט שכזה. אני נזכר במה שקרה ביום ההוא לפני שנה, ואז אני מוכרח לחזור אל החוף.

הכל כאילו קרה רק אתמול. הנה אני חש עוד את הצינה של רוח הים הנושבת על הסיפון ומכה בפני, את המעקה הרטוב למגע ידי, את הסולמות הצרים. הנה אני מדלג בקפיצה קלילה על הסולם, בגשר ורואה את פניו הזועפות של הסגן שתפס אותי בקלקלתי. אני רואה לפני את סנטרו הקשוח של הרס"ר ושומע את קולו מהיר הד ברחבי האניה ופוקד על תחילת העבודה עם שחר.

הנה קופל, שפניו כפני נער, מגיש את סיר המרק לטבח שימלאהו, והחברה מחכים בקוצר רוח למזון, מקישים ב"כלי-העבודה" שלהם על השולחנות משעה קודם לכן שימשו עדיין מיטות. מכל רחבי החדר בוקעות הצעקות: "פנטרי (תרון) בוא תן מנה!" וקופל, הפנטרי של המחלקה, מגיע עם סיר המרק ומגיש האוכל ותוך שניות הוא מוצא עצמו מול עיניים רעבות.

מעולם לא יכולתי למזוג את דמותו עם דמויות יתר הבחורים. פניו רכות כשל טירון, ופחד נשקף מהן. דל בשר ולבן עור, בלט תמיד בין הימאים החסונים ושופי הפנים.

הנה אריק שורץ, שבת-צחוק נצחית שפורכה על פניו היפות, יושב בעמדת התותח כשעיניו צמודות למכשיר התצפית. מבט הוא אל השמים ממעל בדריכות, בציפייה לזמומו של מטוס שלא הופיע.

הזי הפקודות מרמקולי האניה חוזרים אלי מן האופק הרחוק, ממעמקים. גלים גלים אני שומע את ההוראות: "הודעה לאנשי הצוות! על כל האנשים להתרכז בשעה אחת ליד דוכן הטורפרו האחורי, לשם שי